Kampanjeforslag 3

Forslagsstiller: Anders Ekeland, vara til Attacs styre

Bakgrunn – hvordan vi jobber med kampanjer

Forslaget nedenfor er både et forslag om en spesifikk kampanje – og et forslag til endring av måten Attac jobber med kampanjer. Vi har et forslag til en god strategi og en god arbeidsplan som vil bli diskutert på landsmøtet. Vi har også et forslag til «Valgkampanje 2021», men også den er forholdsvis generell. For det første har ikke styret innstilt ett av det to foreslåtte temaene. For det andre er hva man skal oppnå formulert ganske generelt:

«Formålet med kampanjen: 1) å plassere oss tydelig i den offentlige debatten på tematiske områder, 2) påvirke politiske beslutninger, 3) bistå velgere i å vise til nødvendige systemiske tiltak før de går til valglokalet.»

Hverken kampanjen om «Handel og miljø» eller «Digital økonomi» er veldig konkrete når det gjelder hva slags politikk en mener at målgruppene skal vedta. Heller ikke hva de skal vedta. Hva er det viktig at en eventuell ny rød-grønn regjering vedtar/gjør? Er det krav om innsyn i avtaleforhandlinger Attac vil få igjennom? Er det at en ny r-g regjering satser 100% på «statssky»? Etter min mening må/bør Attacs kampanjer ha klarere mål. Det vil føre til mer konkrete diskusjoner før og på landsmøtet om hva som er viktig, hva som er mulig å oppnå osv.

Situasjonen er nå at styret ikke har valgt tema, dermed er det heller ikke utarbeidet en langt mer konkret plan for kampanjene som kan diskuteres før og på landsmøtet.

Skal en mobilisere lokallagene og de mange enkeltmedlemmene til en kampanje på landsmøtet, så trengs det en mer detaljert plan som:

- Tar utgangspunkt i en drøfting av det politiske landskapet og drøfter hva som er viktig politisk, hvor Attac Norge kan gjøre en forskjell det nærmeste året eller årene, hvor er «folk i bevegelse» osv.
- Foreslår mål og målgrupper. Hvem skal vi nå? Partier, fagbevegelse, klimabevegelsen? Skal de programfeste politikk, støtte opprop, sørge for vedtak i kommunestyrer?
- Hva skal de sentrale slagordene være? Hvordan knytter de an til «folk i bevegelse»?
- Hva trengs av internskolering?
- Hva kan vi realistisk oppnå? Kontakte X antall organisasjoner, få Y antall vedtak, få flest mulig/følgende partier til å reise et representantforslag i Stortinget etc.

Når planen er såpass konkret vil vi få en diskusjon i hvilken vei som er best til mål, etc. komme opp allerede før og på landsmøtet. Det å vedta en mer generell plan for så å sette noen til å utarbeide en mer konkret plan etter LM innebærer et tempotap, mindre konkret diskusjon og en mindre forpliktende plan for Attac.

Slik Attac fungerer i dag, dvs. at mange av medlemmene ikke deltar aktivt i et lokallag, så bør en drøfte hvordan kampanjen kan tilpasses individuelle medlemmer. Det å ha jevnlige, normalt månedlige aktivistmøter om kampanjen er viktig for å ha en fast møteplass mellom individuelle aktivister og styret, men også for de som allerede er aktive i de ulike arbeidsgruppene og i lokallagene. Vi kan både aktivisere og rekruttere til disse møtene. Vi har konkrete aktiviteter å tilby.

Årets kampanje:

Rødt kjøtt og klima

Det politiske landskapet:

Folk er i bevegelse når det gjelder klima. Det viser skolestreikene og at Hadia Tajik må skrive kronikk i Klassekampen om «Rettferdig klimapolitikk» (9.12.2021). Et annet tegn i tida er oppmerksomheten rundt flytrafikk og «rødt kjøtt». En av presentasjonene på årets «Broen til framtiden» om norsk sjømat viste klart at soya produksjonen, medregnet endringer i landskap/vegetasjonsmangfold og transporten, utgjør en stor del av karbonfotavtrykket til sjømat. Kjøttproduksjonen er selvsagt enda viktigere, og Regnskogsfondet har god informasjon om dette[1]. Både «flyskam» og rødt kjøtt er temaer blant folk. Mange vil gjøre «noe» med det, men utover å endre egen adferd finnes det per i dag lite man kan gjøre. Selv om det – å gå inn for karbonavgift (til fordeling) i eget land vil ha en viss virkning gjennom såkalt karbontoll – (i EU-sjargong CBAM, *carbon border adjustment mechanism*).

For Attac var og er rettferdig handelspolitikk viktig. I økende grad har den fått – og må få – en klimadimensjon. Vi kan knytte sammen global rettferdighet og klima.

Fokus for kampanjen:

Kampanjen har som mål at partier, fagbevegelse og miljøbevegelse skal kreve at den norske delegasjonen til klimatoppmøtene, det kommende COP-26, – skal stille følgende krav.

1) Forby bruk av offsets[2]

2) Skattlegge fossilt brensel til internasjonal skipsfart og flytrafikk[3]. Inntektene skal gå til FNs Grønne Kimafond for å omfordelestil det Globale Sør. Avgiften bør starte på 25 USD og stige med 10 USD i året.

3) At alle land innfører en karbonavgift som starter på minst 10 USD og stiger med 10 USD som en del av sitt frivillige bidrag til å oppfylle Parisavtalen.

Er det mulig å oppnå noe på COP-møtene? Svaret er ja, for det nye «taket» (målet) på 1,5 grader viser det. Den koalisjonen som stod bak 1,5 grader kan mobiliseres, særlig for krav 1 og 2. Det hører med at klimabevegelsen ikke var drivende for 1,5. Klimabevegelsen hadde resignert – og godtok 2.0, som alle nå slår fast er ganske katastrofalt[4].

For Attac i Norge og i resten av verden er det å hindre salg av offsets viktig. Det er en svindelbefengt avlatshandel for de største forurenserne. Kampen mot offsets har vært ført

[1] : https://www.regnskog.no/no/om-regnskogfondet/dette-mener-regnskogfondet/problemet-med-soya

[2] Dvs. salg av utslippstillatelser basert på hypotetiske utslippsreduksjoner.

[3] Skattlegging av skipstrafikk bygger på en rapport fra Greanpeace og Oxfam, «Out of the bunkers» (bunkers = skipsdiesel). For flytrafikk, se f.eks: https://www.theguardian.com/environment/2021/feb/18/call-to-tax-international-flights-to-raise-climate-funds-for-poor-countries

[4] I tillegg er det kjent at IPCC har vært konservative i sine anslag over skadevirkningene. Rapporten om 1.5 grader

i mange år – og vært så vellykket at offsets er blitt kraftig begrenset, men ikke forbudt, som det burde ha blitt. Et forbud er innen rekkevidde og ville vært et viktig slag mot forurensernes mulighet til å «kjøpe seg fri», samt den spekulative virksomheten som følger med salget av offsets. Dette er det enkleste kravet å få igjennom fordi offsets er så skandalisert, men elitene i mange land vil fortsatt gjerne «kjøpe seg fri».

Det viktigste kravet for Attac er skattlegging av internasjonal transport. Det vil ha store handels- og utviklingspolitiske konsekvenser: Det er det som vil stanse at vi flyr/skiper fisk til Kina. Det vil gjøre transport av soya stadig dyrere og øke prisen på langreist rødt kjøtt – og på alle andre langreiste varer. Økende transportkostnader vil endre handelsmønstre, i all hovedsak til fordel for folk flest i utviklingsland og klimaet. Det har til nå vært umulig å få «friske penger» inn i FNs Grønne klimafond, så dette vil være kjærkomment for 1,5 graders-alliansen og for alle som ønsker en «grønnere» utviklingsvei for de fattigste landene.

Kravet om at alle land skal innføre en karbonavgift er viktig for at «alle» skal gjøre noe. Hvis det å innføre en karbonavgift kommer opp på den nasjonale politiske agendaen i et land, så kommer også debatten om fordeling av avgiftsinntektene opp. Det gir progressive krefter muligheten for å reise krav om en progressiv fordeling av skatteinntektene.

Er COP-krav en kampanje som passer for Attac

Det er flere faktorer som gjør at COP-krav er en kampanje som passer for Attac: Det er ingen andre organisasjoner som jobber med slike krav. Det er stor interesse for klima, jfr. flyskam, flyseteavgift, karbonavgift til fordeling, klimarettferdighet, sluttdato for norsk oljeproduksjon osv.

Attac internasjonalt (i hovedsak Europa) er engasjert i COP-prosessen. Attac Frankrike var viktige i 2015 da Parisavtalen ble vedtatt. Det Attac i Europa mangler er de konkrete kravene og følgelig også en mer målrettet kampanje mot venstresida, fagbevegelsen og klimabevegelsen. Her har vi i Attac Norge en jobb å gjøre.

Det Attacs aktivister i Norge skal gjøre er få lokale partier, fagforeninger, klima- og miljøorganisasjoner – alle som bryr seg om et klimatoppmøte, til å stille krav til hva den norske COP-delegasjonen skal mene. Individuelle aktivister på et sted har en konkret kampanje de kan jobbe med. Det kan bli starten på et lokallag, eller i første omgang bare en gjeng som gjør noe sammen. Slike lokale «smågrupper» kan kontakte målgruppene lokalt.

Det er alltid mye aktivitet i forbindelse med COP-møtene. Det som har manglet har vært konkrete krav av typen 1,5 grader. Generelle krav om en ambisiøs avtale uten konkrete tiltak har ikke den samme sprengkraft, de utøver ikke et tilstrekkelig *konkret* press[5].

For å bygge opp en slik kampanje trengs:

a) **Skolering og diskusjon:** Hva er offsets? Hvorfor ble/blir internasjonal transport holdt utenfor Kyoto-prosessen/avtalen? Hva blir konsekvensen for internasjonal handel? Hvordan ønsker («krever») vi at FN skal fordele penger fra det Grønne Klimafondet?

b) **Aktivistmøter:** Viktig å utveksle erfaringer regelmessig. Viktig å diskutere motargumenter. Viktig for styret i Attac å ha en fast møteplass med de aktive medlemmene. Viktig å ha noe som de aktive kan trekke med seg folk til.

[5] En typisk illustrasjon er: https://www.klima2020.no/mot-norsk-unnfallenhet/

c) **Internasjonalt arbeid**: Viktig å jobbe for at disse kravene også fremmes av Attac internasjonalt. Den aktive delen av klimabevegelsen er i ferd med å bli «desperat», og går i økende grad inn for direkte aksjoner mot fossil energiinfrastruktur, noe som er helt forståelig. Men et ensidig fokus på heroiske aksjoner er ikke veien å gå. Alle aksjoner må ha som mål å mobilisere vanlige mennesker til «å gjøre noe med klimaet». Det som foreslås av aksjoner i noen miljøer, deler av XR, eller av ledende klimaaktivister/teoretikere som Andreas Malm i hans siste bok «How to blow up a pipe-line» er ikke noen god strategi for klimabevegelsen. I verste fall utarter det til den typen kamper med politiet som bidro til å demobilisere bevegelsen mot globaliseringstoppmøtene. Vi bør jobbe i det europeiske Attac-nettverket

Målsettinger – tidsplan

1) Mars- mai
    a. Internskoleing, et aktivistmøte i måneden,
    b. første sonderinger mot SV, Rødt, MDG, Naturvernforbundet, Greanpeace, FIVH sentralt.
    c. Oppsummering – videre planlegging i slutten av mai.
2) Juni - september
    a. Arbeid lokalt – også fagbevegelsen
3) Målsetting:
    a. Alle organisasjoner skal ha diskutert COP kravene på landsstyre nivå.
4) September – Desember
    a. Oppsummering – mer grasrotarbeid – avhengig av hvor langt en har kommet med organisasjonene på landsstyrenivå.
    b. Hvis dato for COP26 er fastsatt – utfordre regjeringen
    c. Planlegge deltakelse på COP
5) Attac – internasjonalt
    a. Jobbes med parallelt med nasjonale aktiviteter.